

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 375/09-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. decembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť F. P., F., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 5 K 162/2002 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. októbra 2009 doručená sťažnosť F. P. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 K 162/2002 v období po rozhodnutí ústavného súdu č. k. IV. ÚS 156/09-71 z 19. augusta 2009 a návrhu na nariadenie výkonu súdnych rozhodnutí sp. zn. 14 C 236/94, 28 C 396/2005, 4 Cbi/30/2003

(ide o konkurznému konaniu predchádzajúce súdne konania týkajúce sa uplatnených nárokov sťažovateľa, pozn.).

2. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že ústavný súd už v tejto veci rozhodoval nálezom č. k. IV. ÚS 156/09-71 z 19. augusta 2009, ktorým vyslovil porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a prikázal krajskému súdu konať bez zbytočných prietáhov. Sťažovateľovi tiež priznal primerané finančné zadostučinenie v sume 1 600 €. Ďalej sťažovateľ v sťažnosti uviedol: „... Krajský súd... mal konať tak ako mu už raz prikázal Ústavný súd a to bez zbytočných prietáhov a odstrániť právnej neistote, nariadiť výkon súdnych rozhodnutí 14 C 236/94 a 28 C 396/2005, Krajský súd v Košiciach č. 4 Cbi 30/2003.“

3. Podľa sťažovateľa krajský súd napriek nálezu ústavného súdu naďalej nekoná. Preto sťažovateľ opakovane podáva ústavnému súdu sťažnosť na pokračovanie prietáhov v súdnom konaní a navrhuje, aby ústavný súd vydal toto rozhodnutie:

„Krajský súd... porušil moje ústavné práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v konaní 5 K 162/2002...“. Zároveň žiadal priznať finančné zadostučinenie vo výške 497 908 € a o ustanovenie právneho zástupcu pre konanie o jeho sťažnosti na ústavnom súde.

4. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania veci vyzval odporcu, aby uviedol, aké úkony boli urobené v namietanom konaní od 19. augusta 2009 (t. j. po rozhodnutí ústavného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. IV. ÚS 156/09). Odporca listom sp. zn. 1 Spr V/235/2009 z 23. novembra 2009 (doručeným ústavnému súdu 25. novembra 2009) uviedol, že po tomto termíne k prietahom nedošlo a od 19. augusta 2009 boli vo veci sú vykonané tieto úkony:

„29. 9. 2009 podal ... správca konkurznej podstaty konečnú správu...“

30. 9. 2009 súd vyzval správcu konkurznej podstaty, aby doložil ku konečnej správe všetky zmluvy, vyhlásenie, že nevedie aktívne, pasívne ani incidenčné spory a že má vysporiadané všetky pohľadávky...

14. 10. 2009 správca konkurznej podstaty doložil ku konečnej správe požadované doklady...

4. 11. 2009 bolo odoslané do Obchodného vestníka SR a vyvesené na úradnej tabuli Krajského súdu... upovedomenie úpadcu a konkurzných veriteľov o konečnej správe a vyúčtovaní s tým, že konečná správa bude vyvesená na úradnej tabuli súdu dňa 16. 11. 2009...

konečná správa bola vyvesená na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach dňa 16. 11. 2009.“

5. Ďalej ústavný súd zo spisu sp. zn. IV. ÚS 156/09 zistil, že v rovnakej veci sťažovateľa ústavný súd nálezom z 19. augusta 2009 (právoplatným 24. septembra 2009) už vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 K 162/2002, prikázal mu konať bez zbytočných prietáhov, priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 1 600 € a náhradu trov konania.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým

zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade krajského súdu v konkurznom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

8. Ústavný súd zo sťažnosti a z jej príloh, ako aj z obsahu spisu sp. zn. IV. ÚS 156/09 predovšetkým skúmal, či v danom prípade existuje reálna možnosť vyslovenia porušenia označeného základného práva sťažovateľa, posudzujúc obdobie od vydania nálezu ústavného súdu od 19. augusta 2009 (právooplatne ukončenom 24. septembra 2009) do podania ústavnej sťažnosti 26. októbra 2009, t. j. predmetom posudzovania v okolnostiach prerokúvanej veci je niečo viac ako 2-mesačné obdobie.

9. Posudzované obdobie dvoch mesiacov [predmetom posudzovania nemôže byť v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu (II. ÚS 418/06, II. ÚS 252/05) obdobie pred vydaním nálezu ústavného súdu z 19. augusta 2009], najmä ak krajský súd priebežne koná, zatiaľ nesignalizuje možnosť vyslovenia namietaného porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd považuje dosiaľ poskytnutú ochranu sťažovateľovi nálezom č. k. IV. ÚS 156/09-71 zo 19. augusta 2009 za dostatočnú, a preto odmietol jeho sťažnosť pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Sťažovateľ v rámci širšej argumentácie tiež navrhoval, aby ústavný súd nariadil výkon súdnych rozhodnutí sp. zn. 14 C 236/94, 28 C 396/2005, 4 Cbi/30/2003. Ústavný súd zistil, že ide o pohľadávky sťažovateľa voči spoločnosti K., s. r. o. v konkurze, P., na majetok ktorej bol 16. decembra 2002 krajským súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 5 K 162/02 vyhlásený konkurz. Jedným z účinkov vyhlásenia konkurzu je, že v zmysle § 14 ods. 1 písm. e) zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“) pre pohľadávku proti úpadcovi nemožno nariadiť výkon rozhodnutia, viesť výkon rozhodnutia ani vykonávať exekúciu na majetok patriaci do podstaty, ani nadobúdať na ňom právo na oddelené uspokojenie (§ 28). Ak sťažovateľ nemôže uplatniť vymoženie svojej pohľadávky postupom podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, má podľa zákona o konkurze a vyrovnaní právo domáhať sa uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde voči dlžníkovi, ktorý je v úpadku. Ústavný súd zistil (z konania vedeného pred ústavným súdom pod sp. zn. IV. ÚS 156/09), že sťažovateľ uvedené oprávnenia využil 27. januára 2003, keď riadnym spôsobom prihlásil svoju pohľadávku voči úpadcovi, o čom svedčí konkurzné konanie vedené pred krajským súdom pod sp. zn. 5 K 162/02 a konanie vedené pod sp. zn. 4 Cbi 30/2003, v ktorom pohľadávka sťažovateľa bola zaradená do 1. triedy a bude sa o nároku meritórne rozhodovať. Z vyjadrenia krajského súdu vyplýva, že 16. novembra 2009 bola konečná správa správcu konkurznej podstaty vyvesená na úradnej tabuli krajského súdu.

11. Z už uvedeného vyplýva, že na všeobecnom súde prebieha konanie, ktoré ešte nie je skončené, v ktorom sa rozhoduje aj o práve sťažovateľa na zaplatenie súdom priznaných pohľadávok. K tomuto návrhu sťažovateľa (bod 10) ústavný súd uvádza, že aj keby ho posudzoval samostatne (a nie ako súčasť širšej argumentácie sťažovateľa namietajúceho prietahy v prebiehajúcom konkurznom konaní, pozn.), nepatrí do právomoci ústavného súdu nariadiť výkon súdnych rozhodnutí, pretože táto právomoc je zverená k tomu splnomocneným osobám (exekútor, exekučný súd). S prihliadnutím na túto skutočnosť by bolo potrebné návrh sťažovateľa v tejto časti (týkajúcej sa návrhu na nariadenie výkonu

súdnych rozhodnutí) odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. decembra 2009